

Моя мета: постійно розвиватися й допомагати людям

Розповідає Вікторія Михальчук, фахівчиня з комунікацій, журналістка, поетеса та авторка пісень, співачка.

Вікторіє, розкажіть трохи про себе. Ким мріяли стати в дитинстві?

Я народилася та навчалася у школі в чудовому селищі Лопатин на Львівщині. Чесно кажучи, мені було дуже важко обрати професію, бо вчилася я на “відмінно” і закінчила школу із золотою медаллю. Ким я тільки не хотіла бути! І хіміком, і лікарем, і перекладачем. На той момент більше зосередилася на хімії й навіть ЗНО складала – 194,5 з 200 балів. Більше того, пройшла на державну форму навчання у Львівському національному університеті імені Івана Франка, але обрала іншу спеціальність.

Зупинилася на журналістиці. Бо якось, коли я була на одній із церковних молодіжних зустрічей, подзвонили батьки і сказали: “Ми бачили оголошення, що на телеканал шукають журналістів. Ти любиш подорожувати і спілкуватися. Журналістика – якраз для тебе”. Звичайно, я тоді навіть близько не уявляла, що таке журналістика, але вирішила спробувати свої сили. До вступу готувалася ретельно, друкувалася у районній газеті, аби мати творчий доробок.

Куди вступили на навчання? Чи вдавалося на практиці застосовувати знання?

Вступила до Львівського національного університету на факультет журналістики та одразу ж на першому курсі почала працювати на телеканалі “Надія”. Спочатку журналістом, а потім і продюсером декількох програм – “Очима жінки”, “5 хвилин для

вічності” та “Інша сторона”. Крім того займалася редагуванням текстів.

Закінчивши бакалавріат, вирішила здобути дві вищих освіти, тож вивчала на стаціонарі українську філологію та заочно – журналістику. Відчувала Боже провидіння у тому, щоб обрати саме ці спеціальності.

Було й таке, що планувала звільнитися з телеканалу. Навіть трохи пропрацювала на інтернет-телебаченні “Твоє місто”. Але зрештою повернулася на “Надію” і паралельно з навчанням уже займалася лише новинами – продюсуванням програми “Вісті Надії”, на практиці використовуючи здобуті в університеті знання.

Тоді ж ми з командою радіо “Голос Надії” створили радіоверсію новинної програми, продюсером і ведучою якої я була більше півтора року. За цей час чимало попрацювала над дикцією, могла без зупинок і помилок прочитати дві сторінки тексту.

Чи легко було поєднувати навчання та роботу?

Звичайно, ні. Тим більше на другому курсі магістратури – живучи та працюючи в Києві. Не все встигала, і коли приходила на екзамени, пам’ятаю, як молилася Богу та просила: “Ти допоміг мені вступити на навчання, то тепер і вирішуй, як я маю здати сесію. В мене немає достатньо знань”. І Бог допомагав.

Ви переїхали у Київ. Коли і чому?

2017 році. Врешті погодилася на неодноразові запрошення працювати на телеканалі в столиці, та й обставини склалися так, що це було єдино правильним рішенням. Цікаво, що до того була переконана: у Київ ні ногою. Але Бог вирішив по-іншому.

Як вдалося закінчити навчання?

Наприкінці другого курсу було трохи легше, так як був виділений спеціальний час для написання дипломних робіт. Теми на обох факультетах були схожі, я писала про художній репортаж українського письменника Олега Криштопи, ведучого програми “Машина часу” на 5 каналі. За порадою свого наукового керівника, я з ним особисто познайомилася та взяла інтерв’ю, яке згодом опублікували. Це знайомство відкрило для мене нові можливості: коли проходила стажування на 5 каналі, допомагала Олегу з написанням декількох сценаріїв для “Машини часу”.

До речі, магістерську роботу мені, можливо б, довелося писати з нуля, якби не один цікавий випадок. Перед Новим роком я поїхала на сесію до Львова, залишивши свій ноутбук удома у Києві. А на ньому була бакалаврська робота, яку я брала за основу для написання магістерської. В університеті попросили показати перші напрацювання, тому я попросила друзів переслати мені цей документ. Через декілька днів дізнаюся, що нашу квартиру пограбували і мого ноутбука більше немає (і всіх файлів з нього, відповідно, теж). Дякувати Богу, найважливіший документ у мене таки залишився.

А чи вдалося Вам подорожувати – адже саме про це говорили Ваші батьки?

Так, і дуже багато. Коли працювала на телеканалі, старалася знайти цікаві сюжети для зйомок. Певно, була першою журналісткою цього телеканалу, яка поїхала на Донбас знімати новини – про надання гуманітарної допомоги місцевим жителям уздовж лінії розмежування. Тоді мій друг Вадим Коржос саме займався розподілом великого вантажу з-за кордону. Знімаючи новини, ми з ним об’їздили усю північну частину Донбасу. Було страшно.

Пам’ятаю, як одного разу їздили знімати сюжети про роботу Адвентистського агентства допомоги та розвитку (ADRA) і зустрілися в Авдіївці з волонтерами організації «Проліска», які тісно співпрацюють з Агентством ООН у справах біженців. Вони запропонували поїхати ближче до “лінії”, у село Опитне.

Там ми взяли інтерв'ю в однієї жінки, з подвір'я якої виднівся Донецький аеропорт. Ми з нею вийшли за хвіртку в поле, і я розуміла – зараз ми під прицілом, у прямому сенсі. І Бог зберіг.

У 2017 році Ви почали працювати в ADRA. Чому?

Саме коли ми поверталися з цієї поїздки, працівники ADRA сказали: “Було б класно, якби ти у нас працювала піар-менеджером”. Я знала, що ця посада вже зайнята, але загорілася думками про те, щоб тут працювати. Бо завжди мріяла не просто писати новини, а й створювати їх, бути серед тих, хто є ідейниками та ініціаторами суспільних змін. Та і ситуація на Донбасі мене дуже притягувала, так би мовити... Хотілося іти в гарячі точки і допомагати людям.

І от вже через півроку пройшла співбесіду і стала частинкою ADRA. Звичайно, було трохи нелегко покидати телебачення, бо я любила працювати перед камерою та їздити у відрядження. Та дарма переймалася, так як ці дві речі супроводжували мене в ADRA щодня. Важко навіть порахувати, скільки зйомок у нас було і скільки разів за півтора роки роботи в ADRA я була на Донбасі.

У чому полягала Ваша робота у ADRA?

Я працювала на посаді піар-менеджера. Ми створили для організації новий сайт, постійно наповнювали його інформацією. Крім того, працювала над поширенням інформації про діяльність організації через соціальні мережі – Facebook та Instagram. Велику частку моєї роботи займала також співпраця зі ЗМІ, ми часто їздили до лінії розмежування. Також створювала дизайн та друкувала різноманітні інформаційні матеріали. Ну і, звичайно, багато фотографувала.

Та і без телебачення ніяк – ми відзняли декілька відео “Solution Stories”. Це історії людей, які після воєнних дій залишилися без жител, а ADRA допомогла їм відбудувати житло.

За телебаченням сумували?

Трохи було. Бракувало зйомок. Але я компенсувала це роботою зі ЗМІ та викладацькою діяльністю – протягом одного семестру щоп'ятниці навчала студентів Українського гуманітарного інституту телевиробництва. У нас було чотири пари в день, бо в інші дні в мене не було можливості займатися зі студентами. Я не завжди мала час добре підготуватися до занять, але намагалася максимально передати свої знання, запрошувала на заняття колег-журналістів.

Як довго Ви пропрацювали в ADRA і чому, зрештою, знову змінили роботу?

Я в ADRA пропрацювала до кінця 2018 року, хоча нову роботу почала шукати раніше. Хотілося розвитку, росту, змін. В ADRA я здобула безцінний досвід.

Пам'ятаю, як у листопаді отримала пропозицію від Червоного Хреста і через декілька днів – від Продовольчої та сільськогосподарської організації ООН (FAO). На той момент протягом одного місяця у мене було три роботи – повна зайнятість в ADRA, часткова – у Червоному Хресті та часткова – у FAO. Бувало, працювала до пізньої ночі та навіть у вихідні, бо не все встигала. Але я цього дуже хотіла, тож Бог давав сили.

А вже наприкінці грудня мені запропонували повну зайнятість у FAO, тому вирішила сконцентруватися лише на цій роботі.

А чим Ви займаєтесь у FAO?

Фактично майже тим, чим займалася у ADRA. Тут, правда, акцент на роботу зі ЗМІ – у нас більше 300 публікацій щомісяця. Також багато перекладаю з англійської та редагую тексти українською і російською мовами. Моє завдання – аби люди, до яких ми звертаємось, могли зрозуміти усі технічні аспекти аграрної сфери. Нашу роботу не так легко побачити, бо ми більше працюємо на перспективу – допомагаємо Україні у розвитку

сільського господарства: через проекти з правильного управління природними ресурсами, консолідації земель, боротьби з антимікробною резистентністю та африканської чуми свиней.

Вам подобається те, чим займаєтесь?

Дуже. Отримую задоволення від того, що можу реалізовуватися як професіонал і допомагати Україні у розвитку аграрного сектору.

А як у Вас на роботі ставляться до того, що Ви християнка?

У нас працюють люди різних конфесій і всі ставляться з повагою один до одного і до твоїх принципів. Наприклад, усі знають, що я не вживаю алкоголь. І от на Міжнародний жіночий день, коли чоловіча половина колективу вітала жінок зі святом, усім купили троянди та шампанське. І тільки уявіть моє приємне здивування, коли для мене купили безалкогольне дитяче шампанське!

Та і загалом принципи організації мені дуже імпонують – чесність, відкритість, справедливість і повага один до одного.

Як давно Ви адвентистка? Це змінило Ваше життя?

Я прийняла хрещення у 2009 році. Не можу сказати, що тоді моє життя кардинально змінилося. Питання ж не у тому, в якій ти церкві, а у тому, які в тебе стосунки з Богом. А наша сім'я завжди була віруючою. Мама щовечора перед сном читала нам Біблію, а перед Різдвом ми завжди збиралися за столом при свічках – читали, співали і молилися разом. Це дуже теплі спогади з дитинства. Коли ж мої батьки почали активніше вивчати Біблію – прийняли хрещення і нам розповіли про біблійні принципи. Навіть не виникало зайвих питань, адже Бог і Його Слово в нашому житті завжди були на першому місці. Тоді ж у нас з'явилася сімейна традиція святкувати суботу – вечеряти разом при заході сонця, молитися та читати Біблію.

Без сумніву, Ви людина творча. Як себе реалізовуєте?

Дуже люблю писати. Є декілька оповідань та віршів, також декілька пісень написала. Одну з них Ви можете знати – “Пісня про щастя”. Взагалі я відчуваю, що мої стосунки з Богом розвиваються саме завдяки музиці, люблю співати у церкві. На жаль, для такої творчості не завжди вистачає часу.

У мене дві масштабних мрії. Перша – постійно розвиватися і хоча б рік пропрацювати у країні, де є гуманітарна криза. Я дуже люблю допомагати людям, це те, в чому бачу своє призначення. Інша мрія дуже давня: я б хотіла побудувати десь біля озера у лісі дитячий будинок, в якому б діти-сироти мали можливість жити, навчатися шкільних наук та роботи на полі і в домі. Не знаю, чи це все вдасться реалізувати, але надіюся, що Бог про це попклується.

Питання – Алла Шумило